

Gunborg Carlsson

Min levnadsbeskrivning

(2010)

Förord

Det är nu två år sedan jag avslutade min levnadsbeskrivning. Det är mycket som har hänt de senaste åren. År 2010 ramlade jag framåt och slog i pannan två gånger i följd. Den 7 och 30 april, 2011 slog jag även i bakhuvudet.

Det har varit jobbigt med huvudet, men Gud har gett mig kraft så att jag har kunnat leda sånggruppen. Jag brukar tala till sångerna. Det är viktigt att ha ett ämne som bygger på Guds ord. Så länge Herren ger mig kraft, vill jag vara Honom trogen. Jag vittnade för överläkaren på Handens Sjukhus, att vi skulle sjunga. Han sade:

- "Egentligen skulle du ha stannat lite längre, men jag tror att sången kan betyda mer än våra mediciner."

I Tyresö säger min läkare varje gång:

- "Hur går det med sången? Du skall fortsätta, det behöver du!"

Den 22 augusti 2011, dog min man Lennart. Han hade varit sjuk länge, med många olika sjukdomar och ville dö hemma. Så blev det också. Han dog i hjärtinfarkt i vårt hem. Detta skedde under natten då jag var ensam hemma med honom. Sista tiden hade han haft hemhjälp fem gånger per dag och ibland även två gånger nattetid.

Två månader efter Lennarts begravning dog även min syster på Lidingö och hennes begravning ägde rum den 28 december samma år.

Hela tiden frågade jag Herren vad Han ville med det jag har skrivit. Osökt kom ett ord till mig från Jes. 26:16:

"Herre, i nöden hava de sökt dig, de har utgjutit tysta böner."

Herre, hör min bön!

När jag ser hur Gud leder oss in i förberedda gärningar, som Gud själv har berett, (Ef. 2:10) vill jag tacka Honom för vad Örebromissionen har betytt för mig och min andliga utveckling. Det är en glädje för mig personligen, att Gud ledde min brorson Carl-Johan Rapp till denna skola. Vid denna tid sa min syster till mig:

- "Nu är cirkeln sluten!"

Det är bara Carl-Johan och jag som valt ett personligt ställningstagande i tron på Herren Jesus Kristus som Frälsare. Alla mina andra släktingar har varit och är mina stora böneämnen. Jag tackar Gud för att Carl-Johan fick bedja för sin pappa innan han dog.

Slutligen vill jag ge ett vittnesbörd om Guds ledning. Då jag i unga år skulle åka till Bidalite i Västergötland, fick jag av en kvinna i Älmhult låna en bok som reskost. Det var Emil Gustavssons "Samlade skrifter". Denna bok betydde oerhört mycket för mig. Jag förnam Guds helighet. När jag var evangelist i Sommen frågade jag Gud hur jag skulle kunna få tag på denna bok. Senare, på en förkunnaredag i Tranås Baptistkyrka, var där böcker utlagda till försäljning till förmån för "Bröd till bröder". Jag tog en av böckerna i min hand och det visade sig vara just Emil Gustavssons "Samlade skrifter" i inbunden form, så den är nu i min ägo. Vilken stor Gud vi har! Ps. 71:16:

*"Jag skall frambära Herrens väldiga gärningar.
Jag skall prisa din rättfärdighet. Ja, din allenast."*

Tyresö den 6 februari 2012
Gunborg Carlsson, (f.d. Rapp)

Min levnadsbeskrivning

Idag vill jag skriva ner några tankar som kom till mig. Vi går tillbaka 62 år...

Jag var 20 år gammal när Gud ledde mig efter sin vilja, till Ljungby och stadens lasarett. Det var inte meningen att jag skulle stanna där någon längre tid, utan jag var endast där en period för att få en inblick i sjukhusvården. Jag kom direkt från Grimslövs folkhögskola med normal kompetensutbildning, som berättigade vidareutbildning till sjuksköterska eller lärare. Jag hade sökt Lunds sjuksköterskeutbildning. Jag hade fina rekommendationer från rektorns och hans fru, som även kände översköterskan vid detta lasarett.

Vi var fyra par som hade fått uppträda i folkdans på skolan och hade blivit uppmanade att bilda ett folkdanslag på varje plats dit vi skulle komma efter utbildningen. Så var också min tanke, när jag kom till Ljungby.

Nu var det så, att Gud länge hade sökt mig. Redan när jag konfirmerades fick Han mig att memorera många psalmer. Då jag inte kom från ett frireligiöst hem var det ju vid denna tid inte tänkbart att ta ställning för Jesus, eller Gud. Det var dock ett bibelord som ljöd i mitt inre, där Herren säger i Job. 38:11:

"Härintill skall du komma, men ej vidare. Här skall dina stolta böljor lägga sig."

Även under tiden på folkhögskolan sökte Gud mig. På skollovet mellan första och andra årskursen gick vi ungdomar på tältmöte i min hemtrakt där pastor Paul Källberg talade över Mose. Hur han *"hellre ville lida smälek bland Guds folk, ty han aktade Kristi smälek för en större rikedom än Egyptens skatter. Ty han hade sin blick riktad på lönen."* som det står i Hebr. 11:26. Det ordet talade Gud till mig under hela den fortsatta tiden på skolan. Jag grät och sade till mina kamrater att "jag var så syndig". De svarade mig att jag inte var mer syndig än dem.

Gud sökte mig och han skulle komma att finna mig enligt Jer. 20:7:

*"Du Herre, övertalade mig och jag lät mig övertalas.
Du grep mig och blev mig övermäktig."*

Det var som sagt efter skoltidens slut som Gud ledde mig till Ljungby där jag skulle komma att uppleva min "andliga födelse".

Strax efter det att jag anlände till Ljungby höll Betel- och Filadelfiaförsamlingarna ett tältmöte. På lasarettet fanns det många arbetskamrater som var frälsta, så jag följde med dem till tältet. När sångarna vid detta möte sjöng om himlen, var det som om jag i min inre människa upplevde en himmelsk atmosfär. Jag ville bli lik dessa människor som sjöng. Jag sade till Vivan, som satt jämte mig:

- "Jag kan inte gå hem ikväll förrän jag lämnar mig åt Gud". Hon följde mig så fram och jag fick lämna mig åt Herren.

Jag hade nu vänt om ifrån synden och världen med allt vad den hade att bjuda på. Men redan tidigare under denna period, när jag hade kommit hem från dansen hade jag upplevt jag psalmistens ord: "*Ack, vad har jag som är kvar. Ånger blott och saknad.*"

Ett tomrum som endast Gud kunde fylla. Som det står skrivet i Ps. 62:2:

"Allenast i Gud har min själ sin ro, ty från Honom kommer min frälsning."

Detta hade varit min sökningstid. Jesus grät över Jerusalem, eftersom de icke aktade på den tid Gud sökte dem. Nu skulle jag få bli en Guds medarbetare istället.

Dagen efter min omvändelse kom någon och frågade mig hur det stod till och mitt svar blev att jag inte var döpt, varpå dopförrättning ägde rum någon vecka efter tältmötets slut. Detta var i augusti 1947 och Pastor David Bengtsson var dopförrättare.

Då jag arbetade under helgerna sade pastorn att hans församling kunde vara som mitt andliga hem. Där fanns många fina, gudfruktiga medlemmar i denna Betelförsamling, som bjöd hem mig särskilt efter förmiddagsmötet.

Efter dopet kontaktade jag så Lund, med önskan om att få börja nästkommande termin på sjuksköterskeutbildningen, vilket beviljades.

Det var många andliga, helgade pastorer från Örebromissionen, som kom till min "andliga födelseförsamling" i Ljungby och jag upplevde en stark

förkrosselse, att "Gud bor i helighet i höjden, men också hos dem som har en förkrossad ande". Gud säger vidare i Jes. 57:17:

"Jag vill giva liv åt de ödmjukas ande och liv åt dem förkrossades hjärtan."

I den heliga atmosfären var Gud aldrig långt borta. Där fick jag uppleva att Gud döpte mig i sin Helige Ande. Det var i sanning, en helig upplevelse. "Gud är värd all äran i evigheters evighet."

En tid därefter fick jag ont i halsen. Man trodde det var halsfluss, så jag blev inlagd på Epidemijukhuset, isolerad från omvärlden. Där mötte Gud mig åter med det som jag förstått, tydligt och klart, var Guds kallelse till helig tjänst. "Jag såg människor runt omkring mig. Jag fick tala till dem, ord som jag aldrig tänkt förut." Mina symptom visade sig inte vara halsfluss. Nej, detta var Herrens sätt att tala till mig i tystnaden. I stillheten hör vi Herren tala. Därefter blev det än mer aktuellt för mig att söka Herrens ansikte. Det blev en ny bön: "Herre, vad vill du med mitt liv? Led mig på dina vägar!"

Ingrid Alffram, en kär syster i församlingen, var med mig i Betel vid många tillfällen, där vi bad tillsammans. Genom Georg Odenmark, som då var vakanspastor kom jag sedan till evangelisten och missionären Ida Anderssons "fält", Bidalite i Västergötland. Jag hade berättat för pastorn att jag skulle till Lund, då han sade till mig att han hade i tanken att ringa upp Ida och fråga om jag fick komma dit istället. Han gjorde så, varpå Ida svarade att jag skulle komma till henne i Jesu namn. Pastor Odenmark ordnade med biljetter, bestämde tid och skrev upp tågtider för att ta mig till Bidalite. Så föreslog han att jag skulle vittna om detta under ett möte, vilket jag gjorde och i samband med detta togs även en kollekt upp för att hjälpa till med reskostnaden.

Då mina föräldrar inte var förberedda på denna min resa, gav Gud mig ett bibelord som reskost, nämligen Jer. 1:19:

"Jag är med dig, säger Herren och jag vill hjälpa dig."

På ett bönemöte i Lundsbrunn kom så tant Ida, som hon kallades, till mig och sade:

- "Förvisso har du en kallelse!"

Så fick jag vara med Idas "lärjunge" Stina Svensson i Tumleberg under en period.

Jag fick vid denna tid uppleva mycket av vad Gud genom sin tjänarinna, tant Ida och där började Gud tala till mig om min hemtrakt i trakterna av norra Skåne och södra Småland. I dessa områden fanns ingen frireligiös verksamhet och det gällde särskilt Loshult och Lindås, där mina föräldrar bodde.

Så en dag fick jag ett brev från min mor, där hon skrev att jag var välkommen hem och då helst före juletiden. Jag tog det som ett tecken att tiden var inne för ett uppbrott. Allt var klart. Gud hade talat till mig om att jag skulle gå ut på gator och gränder för att sälja tidskriften "Hemmets vän", som jag var bekant med. Tant Ida sade att: "om Gud har sagt detta, så finns där inget hinder". Men hon tyckte inte jag skulle ge mig av utan reskost, varpå hon och hennes chaufför Margareta, tog mig till Lidköping. Där fanns det en kappaffär, vars innehavare hade upplevt att han skulle skänka kappor till Idas evangelister. Tant Ida bad mig välja ut den kappa som jag tyckte bäst om. Det var fantastiskt att se hur Gud använder olika människor till att bli Hans medhjälpare. Under bilfärden var där en fullständig isgata då detta var vintertid, men Gud var med och beskyddade oss.

Biljetten var nu beställd, så jag var klar för resan hem. Det hela kändes spännande eftersom jag nu var på väg med mitt eget speciella uppdrag för Herren. På tåget fick jag vittna om Honom och jag minns att det var en stor, nästan överväldigad glädje som fyllde mitt inre. När jag så kom fram var tiden inne för återbetalning av skatt. Jag fick den med ens, medan andra fick vänta. En av mina systrar sade då till mig:

- "Det är vissa som Gud förser!"

Mina upplevelser från tiden i Tumbleberg och Bidalite befäste grunden för mitt kommande liv, den grund som först lades i Ljungby. Min själ vill utropa enligt Ps. 65:6:

"Med underbara gärningar bönhör du oss i rättfärdighet!"

Ett bibelord som betytt mycket och fortfarande betyder mycket för mig är hämtat från Ps. 32:8:

*"Jag vill lära dig och undervisa om den väg du skall vandra.
Jag vill giva dig råd och låta mitt öga vaka över dig."*

Då det nu, på grund av de nya planerna, inte blev något i Lund, fick jag så tillbaka mina rekommendationer och betyg från rektorn på Grimslövs folkhögskola, samt från min konfirmationspräst, prosten Artur Rynge i

Loshults församling. Jag började då att gråta och sade till Herren: "Då fick jag inte bli någonting!"

Men Herren svarade med ordet i 1 Kor. 1:27-29:

*"Det som i världen var svagt, det utvalde Gud
och det som i världen var ringa och föraktat
...ja, det som ingenting var för att Han skulle göra det till intet, som någonting var."
"Ty Han ville icke, att något kött skulle berömma sig inför Gud."*

Gud har alltid talat till mig genom sitt ord. Jag minns hur pastor Odenmark sade till mig:

- "Glöm inte, syster, att i varje situation i en människas liv kan hon få ett ord av Gud att vila på."

Det första jag gjorde när jag kom hem, var att beställa "Hemmets vän" och så började jag cykla runt från hem till hem i trakten och sålde tidskriften. Ofta var man positivt inställd och köpte. Ibland hände det när jag körde förbi ett hus att någon kom utspringande och undrande frågade om jag inte hade någon tidning till denne.

Så öppnade Gud ett hem för möten just i Loshult nära statskyrkan, som sedan kom att bli en plats för väckelsemöten. Min konfirmationspräst varnade folk på bygden för mötena, men där samlades många ungdomar, påtagligt gripna av Gud. Några av dessa sade att: "om vi visste att Jesus skulle komma i natt skulle vi lämna oss åt Gud". På underbara och förunderliga vägar hade Gud öppnat en väg för ordet. Till och med Kommunalnämndens ordförande kom till mötena för att lyssna.

Genom Guds underbara ledning kallades jag så till evangelist i Älmhults pingstkyrka. Paulus säger i 1 Kor. 16:9:

*"En dörr till stor och fruktbar verksamhet har öppnats för mig.
Jag har också många motståndare."*

Efter några år gifte jag mig. Herren visade att jag och min man skulle bosätta oss i Loshult. Det blev klart för mig att vi skulle bo i en stuga som jag kände till. Vi cyklade dit, men den var i dåligt skick. Istället tittade vi på en annan stuga i närheten, men den visade sig vara upptagen som sommarstuga. De som höll på att arbeta på den stugan nämnde då den stugan vi leddes till först, varpå vi tog det som en bekräftelse och körde iväg till bonden Erik, som ägde den. När vi kom fram kände han igen mig och

frågade om jag inte var Rapps dotter. Han kände till min familj och berättade att ett ogift par nyligen hade varit och tittat på stugan, men om vi var intresserade skulle vi få den efter det att han renoverat den.

När vi installerat oss visade Gud att vi skulle starta söndagsskoleverksamhet på orten. Den förste deltagaren kom att bli bondens son. Tidigare hade det inte funnits någon sådan verksamhet i denna trakt av kommunen. För att informera om detta stod jag vid en flervägs korsning och delade ut inbjudningskort, så redan andra dagen kom det 20 deltagare. Bland andra kom min folkskollärlarinna, som hade vikarierat i min skola under kriget och hennes man som var lärare i Loshults skola, med sina två barn. Vi fick många barn i söndagsskolan, så det var "öppen dörr". Som Herren säger i Upp. 3:8:

*"Om Gud upplåter kan ingen tillsluta...
Ty väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt ord
och har icke förnekat mitt namn."*

Första året åkte jag till pastorsexpeditionen för att fråga prästen om vi kunde få hyra kommunalhusets aula för att hålla söndagsskolefesten. Vid denna tid hade han en mer positiv inställning och gav sitt medgivande. Redan under min tid i Tumleberg hade jag vittnat för honom om min evangelistkallelse, vilken han ställde sig aningen tveksam till. Enligt honom fanns det endast fyra evangelister, de som återfinns i nya testamentet: Matteus, Markus, Lukas och Johannes. Nu gav han mig emellertid sin välsignelse. Denne präst var förövrigt den som vigde min man och mig, trots att min man inte var barndöpt. Andra året ville den ovannämnda lärarfamiljen att vi skulle ha söndagsskolefesten i folkskolans stora sal.

Efter ytterligare några år på 50-talet fick jag och min man en lägenhet i Älmhult, där han arbetade. Även i Pingstkyrkans höll vi söndagsskoleverksamhet, som startade i och med vår flytt från Loshult.

Senare fick min man anställning i Helsingborg och söndagsskolearbetet fördes över dit. Där bodde vi i tre år tills det var dags att flytta än en gång. Efter att ha varit stationerad i olika kyrkor kände jag en stark längtan att komma ut på "fältet" igen, som det hette. Rom. 11:29:

"Ty, sina nådegåvor och sin kallelse kan Gud inte ångra."

I början av 60-talet fick min man en ny tjänst i Åkersberga norr om Stockholm. Efter sista kvällsmötet i Helsingborg kom församlingens sångare

och pastorer fram till oss och sjöng en avskedssång, men samtidigt en hoppets sång. Det var det kända kören:

*Tänk när släkt och vänner
alla mötas där på den gyllene stranden, skiljas aldrig mer.
Prisa Gud och Lammet som oss friköpt har.
Sorger flytt, morgon grytt uti himmelen.*

Vi gav oss iväg från Helsingborg under nyårsnatten och anlände till Åkersberga, nyårsdagen 1960. Detta kom att följas av ett antal år med både med- och motgångar, kamp och seger. Det började med ens vi kom fram.

Barnen blev då sjuka i sviter efter scharlakansfeber, vilket innebar att jag ofta fick ta dem till läkare. Jag var ju hemmafru och hade detta ansvar, men samtidigt satsade jag på Guds verk. Hans kallelse var och är drivkraften i mitt liv. Paulus säger i 2 Kor. 5:14-15:

*"Kristi kärlek tvingar oss, eftersom vi tänka så;
en har dött för oss alla, på det att de som leva icke mer skall leva för sig själva,
utan leva för Honom som har dött och uppstått för dem.*

När vi hade tältmöte under det första året på denna nya plats frågade barnens läkare, dr. Liljeberg, vad vi gjorde där. Jag svarade då honom att vi med glädje gick till Herrrens hus. De orden han sade då minns jag tydligt än idag. Han frågade vad vi gör med dem som står utanför. Jag svarade honom att: "dem ber vi till Gud för". Lika snabbt kom orden från honom: - "Bed då till Gud för mig!"

Därefter följde fler andliga samtal med dr. Liljeberg. Han berättade till exempel om änglavakt i samband med en olycka.

Församlingen som vi kommit till i Åkersberga drev ingen egen verksamhet utan man hörde till Täby, som i sin tur hörde till Filadelfia. Pastor Toivo Lundgren, som några månader tidigare hade kommit till Täby hade upplevt att en söndagsskola skulle startas i Åkersbergaområdet. Så när jag vid den tiden ringde honom för att fråga om det fanns någon söndagsskola för våra barn, såg pastor Toivo detta som att vi var sända av Gud.

Vid ett av barnens läkarbesök när doktor Liljeberg fick höra om den nystartade söndagsskolan sade han:

- "Då skall de bli stjärnor i kronan!"

Han fortsatte vidare med att berätta hur han mindes sin egen söndagsskolelärarinna och då särskilt när hon spelade på orgeln.

Jag kom senare att gå på behandling för min rygg hos fru Liljeberg och när läkarparet vid den tiden skulle flytta så hon:

- "Vi har bott här i 25 år och jag visste inte hur jag skulle orka ta itu med allt. Men tänk, jag bad till Gud och han hjälpte mig!"

När de sedan flyttade skickade de en hälsning genom min man. Osökt kom orden till mig från Rom. 8:28:

"Allt skall samverka till det bästa, för dem som är kallade efter hans rådslut."

Till en början hyrde vår församling en biograf för den nystartade söndagsskolan, då vi inte hade någon egen lokal. Sedan blev det att än en gång börja bjuda in till verksamheten. Församlingen tryckte även upp en tidning som vi delade ut. Till och med våra barn var med och spred informationen. Så fick vi uppleva en stor tillströmning av barn, så stor att vi fick utvidga verksamheten till att starta en flickgrupp. Denna grupp fick bland annat i uppdrag att sy och göra andra handarbeten till förmån för missionen. En äldre syster ville bidra på något vis, så hon gav mig en 10-kronorssedel, med vilken jag gjorde som min pastor tidigare sagt, att jag ska: "ta gåvan i din hand och bed att Gud skall välsigna den" och det gjorde Gud verkligen. Flickorna i gruppen ville på egen hand gå och köpa materiel till sina handarbeten. När de besökte affären förklarade de vad materialet skulle gå till, varpå innehavaren erbjöd så mycket material som kunde behövas, utan kostnad och att de var välkomna åter om det behövdes mer. Senare ringde innehavaren och berättade att hon gärna ville skänka varor till missionen om vi bara kom och hämtade. 1 Tess. 5:24:

"Trofast är han som kallar er, han skall också utföra sitt verk."

Därefter fick vi hyra en hemvärnsgård, som stod oanvänd. Det fanns vid denna tid många barn i samhället, så vi beslöt oss för att starta upp barnmöten. Vid dessa möten samlas många barn som i sin tur tog med sig fler kamrater, så till slut hade vi 88 deltagare, de allra från icke-bekännande kristna hem. Detta innebar förstås en stor andlig kamp, men Gud bekände sig till sitt verk.

En gång när vi stod tveksamma inför en ny terminsstart, blev vi kontaktade av en mamma som ville vara anonym, men ge oss en eloge för vår insats i detta arbete. Hon förklarade att hennes 14-årige son var som en annan människa var gång han besökt en av våra samlingar. Han bad både

bordsbön som aftonbön. Detta samtal gav oss förnyad kraft till att *"kasta ut våra nät till fångst"*. Vi fick säga som fordom Petrus i Luk. 5:5:

"På ditt ord, mästare, vill jag kasta ut nätet."

Det fanns som sagt många barn i samhället, vilket gjorde att skollocalerna var överfulla och inte räckte till. I huset där vi bodde gick det barn i lokalerna som vi hade som deltagare i söndagsskolan. När de fyllde år gav vi dem små kort med en flicka eller pojke som satt med knäppta händer. Dessa satte de upp i fönstren som vette mot innergården. När jag kom ut sade de till sin fröken:

- *"Här kommer vår (söndagsskole)fröken"*.

På så sätt fick de var små ljus, som spred kunskap om vår verksamhet.

Efter sju år fick min man 1967 tjänst i Sundbyberg, men jag glömmer aldrig den sista sommarfesten vi hade i Åkersberga. Det var en fullsatt lokal med många föräldrar. Mitt under textläsningen var det många barn, som började bekänna att de varit på varuhuset Domus och stulit olika saker. Jag hade en flanellograf, där jag visade bilder för barnen. Efter samlingen kom en mamma, som var lärare och vill veta var det gick att införskaffa en dylik. Vi bakade alltid själva, vilket innebar att vi aldrig behövde ta betalt för kaffet eller kaffebröd och annat. Efter denna fest var det många som överlämnade små kuvert med ett tack och även ibland en summa till verksamheten. Efter sju år med många av dessa barn kändes det svårt att lämna dem. Jag berättade aldrig för barnen inför denna sommar att vi skulle flytta. Senare fick jag brev från elever som skrev att de skulle ha köpt blommor om de bara vetat att vi inte skulle vara kvar. Men jag återkom på besök vid ett flertal tillfällen för att hålla barnmöten, så vi träffades åter och det finns mycket mer att berätta om alla samtal och fina kontakter som knöts under de sju åren vi var i Åkersberga. Detta var verkligen en minnenas tid, med som sagt både med- och motgång, kamp och seger. Det står i Rom. 8:37:

"Nej, i allt detta vinna vi en härlig seger genom Honom, som har älskat oss."

Det ordet hade jag fått tidigare, när jag var i trångmål. När jag då frågat Gud hur jag skulle se på allt det svåra, visade mig Gud att det inte var utanför motgångarna vi skulle vinna seger, utan just I allt detta. *"Inte genom oss själva, utan genom Jesus, som älskar oss."*

Det är så Gud handlar, med mycket bön och gråt. Jag hade redan under tiden i Västergötland fått ett bibelord som många gånger därefter kommit att besannas. Att Gud hör bön. Ordet är från profeten Jeremia 31:9:

"Under gråt skall de komma, men jag skall leda dem där de gå bedjande fram."

Ett exempel är från när vi kom till Åkersberga. Då var inte Ingbritt Lönneman med på vägen, som vi brukar säga. Redan under första årets tältmöten överlämnade Ingbritt sig på nytt till Gud. Hon var genast villig att vara med i söndagsskolearbetet. Hon var en verklig tillgång, ty hon kunde spela på flera instrument. Vi blev som ett evangelistpar, som fick tjäna Gud tillsammans i Åkersberga under flera år.

En sak som jag alltid har upplevt är att Gud alltid haft någon som kunnat spela till hands. Själv kan jag varken sjunga eller spela, men Gud sade då till mig:

- "Det är inte det du inte kan som jag frågar dig om, utan det som jag vill hjälpa dig med."

Då vill jag svara med profeten Jesaja i kap. 6:8, samt Ps. 126:5-6:

*"Vem skall jag sända och vem vill vara vår budbärare?
Då sade jag: - Se, här är jag, sänd mig!"*

*"De som så med tårar skall skörda med jubel. De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde.
De komma åter med jubel och bära sina kärvar."*

Så kom vi då till Solna/Sundbyberg, norr om Stockholm. Vi fick där en stor tjänstelägenhet, en etagevåning med utsikt över Bromma flygfält. Sundbybergs Filadelfiaförsamling var den närmaste pingstförsamlingen, så vi sökte oss dit. Församlingen hade bönemöten vid lunchtid, fyra dagar i veckan. Jag hade ofta längtat att tillfälle skulle givas till bön på dagen. O, vilket tillfälle detta nu var. Min man åt ute, när han var på arbetet och våra barn gick i skolan. Pastor Tenglund hette församlingens pastor detta år 1967. Han hade bett om bönesjälar och såg mig som sänd av Gud.

Det blev en av Gud välsignad tid. Jag fick gå i förut beredda gärningar, som bibeln talar om i Ef. 2:10:

*"Ty hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar vilka Gud förut har berett,
för att vi skall vandra i dem."*

På en vandring tar man bara ett steg i sänder. Så är det också på Guds väg. "Blott en dag, ett ögonblick i sänder", som Lina Sandell skrivit i sin sång, som man fått anledning att sjunga och praktisera många gånger.

Även här i Sundbyberg öppnade Gud nya dörrar. Först blev jag tillfrågad om jag ville hjälpa till i sygruppen, att tala till barnen över en bibeltext. Därefter visade Gud på ett nytt bostadsområde i Ör, i utkanten av Sundbyberg. En ny söndagsskola startades och så även särskilda barnmöten. Det blev åter att lyda kallelsen: *"Gå ut på gator och gränder"*, att bjuda människor till olika samlingar enligt bibelordet i Luk. 14:21. Likt tidigare kom det många barn. Vi höll jul- och sommarfester med alla dessa barn och deras föräldrar.

Därefter fick jag hålla barnsamlingar i sammanlagt fem parker i olika bostadsområden, där vi hade söndagsskola. Vi fick under denna tid kontakt med många föräldrar som själva hade gått i söndagsskola som små och nu ville att deras barn skulle få samma undervisning. Vi hade olika små bokmärken som vi ibland delade ut. Motiven på korten, som alltid innehöll något bibelord, kunde vara fåglar, men även bilder på Jesus. Jag brukade låta barnen välja själva och oftast ville de ha korten med Jesus.

Senare blev jag ombedd att leda och tala på kvinnornas internationella bönedag. Jag blev även föreståndare för samtliga fem söndagsskolor.

Det är många dyrbara minnen jag bär från de fyra år vi bodde i området som kallades Mariehäll. Exempelvis gav Gud mig en ingivelse att skriva traktat med bibelordet: *"Jesus är vägen, sanningen och livet."* Med dessa traktat skulle jag därefter besöka människors hem för att på så sätt komma i kontakt med dem. Jag minns med gripethet ett besök då jag blev inbjuden att komma in i en bostad tillhörande en medelålders man, som hade sin expedition i hemmet. Var gång någon sökte honom på telefonen sade han att den uppringande fick återkomma senare, då han hade besök. Han vill nämligen ta av sin tid att berätta för mig om hur hans farmor var troende och att han själv gått i söndagsskola, en tid han hade tydliga minnen från. Jag blev särskilt inspirerad då mannen berättade att han ville ge oss en eloge för att vi kommer: *"medan folk är friska och inte först när man ligger för döden"*.

I samband med att vi 1967 flyttade från Åkersberga, köpte vi en sommarstuga med tomt i samma trakt. Då min man fyra år senare fick ytterligare en ny anställning i Täby, som inte låg alltför långt därifrån, byggde vi en villa på denna tomt. I denna villa bodde vi sedan till 1976.

När vi flyttade dit ville man att jag skulle ta över den lokala söndagsskolan. Vid denna tid var där tät kontakt med Svenska kyrkan på orten. Vi hade kvällssamlingar i Åkersberga Kyrkliga centrum under fredagskvällarna. En grupp gick ut och inbjöd till samling och det blev mest

ungdomar som kom. En annan grupp stannade kvar i kyrkan och bad för de övriga. Genom fru Wenngren, som var diakonissa och prästfru blev jag ombedd att tala under den internationella bönedagen på Resarö. Jag arbetade även extra på ålderdomshemmet Solhem under en tid innan mina ryggproblem satte stopp.

Redan när jag var 17 år fick jag ryggskott. På så sätt hindrade Gud mig att från att göra det jag då egentligen ville, men vid denna tid var jag ännu inte beredd att välja korsets väg. Först när jag fyllt 18 år ledde Gud mig till Grimslövs folkhögskola, där allting sedan gick så bra. Som jag skrivit tidigare blev där fyra lag utvalda att uppträda i folkdans. Vi var sex flickor som fick uppträda på bom. Jag blev utsedd att bära svenska flaggan, men fick emellertid säga ifrån på grund av ryggproblemen.

När jag slutade på ålderdomshemmet, stod jag än en gång vid ett av mitt livs alla vägskäl, där jag frågade Gud vilken väg jag skulle välja. Genom Bertil Svärd, som vid denna tid hade blivit pastor i Täby, fick jag rekommendation till en 1-årig kristendomslinje på Kaggeholms folkhögskola. Denna följdes så av en 2-årig utbildning på Ungdomslinjen, som den hette innan den bytte namn till Fritidsledarlinjen.

När jag så började studera på Kaggeholm, fick jag höra av föreståndarinnan för ålderdomshemmet där jag tidigare arbetat, att där fanns pengar över till att göra något för de gamla. Hon föreslog att jag skulle ta med mig elever från folkhögskolan och hålla andakter för de gamla, eftersom jag var omtyckt bland dem och så blev det. En hel busslast kom upp till Åkersberga och resan var betald.

Jag hade bedit till Gud om ett nytt arbete i Åkersberga och just detta var det enda lediga. Gud hade visat mig att jag skulle vara glad och vänlig emot dessa åldringar när jag mötte dem i trappor eller korridorer. Det glädde mig, när de undrade när jag tänkte komma till just deras avdelning och de sa att de tyckte att jag alltid såg så glad ut. Min längtan var alltid att vinna dem för Gud, som vid denna tid hade talat om för mig att jag inte skulle tala för mycket om min tro utan istället sprida Kristi kärlek omkring mig.

På Solhem bodde en kyrkvärd som hade hört mig tala på Resarö tidigare. Nu bad han syster Britta på hemmet, att hon skulle hämta upp mig till hans avdelning för att tacka mig för dessa ord som han hade fått höra.

Min praktik under studietiden på Kaggeholm ägde rum i Svenska Kyrkan och på olika skolor, men även i min egen församling. Kyrkoherden ville att

jag skulle bli diakonissa. Jag följde rådet till en början, men Gud visade mig efter ett tag tydligt en annan väg.

En diakonidag fick jag åka till Ersta som ersättare för diakonissan och där fick jag redogöra för bönen. Efteråt var där de som undrade om jag arbetade som diakonissa.

En annan dag besökte vi från Kaggeholm Uppsala Filadelfia under en studiedag. Då jag fått fina vitsord av såväl kyrkoherden som diakonissan, ringe jag upp diakonin i Uppsala för att träffa den som hade hand om utbildningen. Jag fick en tid, men innan jag gick dit hade vi bön i kyrkan. Jag hade då inte talat om mitt beslut med någon. Så var där en pastor som bar fram ett mycket personligt budskap. Innehållet löd ungefär som följer:

- "Herren säger, du ska inte gå den väg som du själv bestämt."

Det fanns en varningens ord i alltsammans, men eftersom jag hade beställt tid gick jag dit som avtalat. Där berättade jag om mitt liv och om förslaget jag fått av kyrkoherden i Åkersberga, angående diakoniutbildningen. Jag minns frågan som då ställdes till mig.

- "Hur skall du kunna sitta på två stolar samtidigt?"

Jag lade ned min tanke inför Gud, viss om att Han hade allt i sin hand. Detta hände under det andra studieåret på fritidsledarlinjen, 1977.

Tidigt på våren gjorde vi på folkhögskolan en evangelisationsresa norröver med två bussar. En gick kuststräckan med möten i olika församlingar och den andra bussen gick inåt landet. Slutligen återsamlades vi i Boden, där vi höll ett gemensamt möte. En dag kom Daniel Halldorf till mig i bussen och sade:

- "Vi skall starta en församlingskurs på Mariannelunds folkhögskola i Småland. Jag tycker att du skall söka till den."

Det gjorde jag. Genom studiebidrag gav Herren mig hela min utbildning. Så följde ytterligare en årskurs i kristendom.

Efter denna utbildning såg jag en annons i den kristna tidningen Dagen, år 1979. Man sökte hjälp till en pingstförsamling i Filipstad. Min man tog denna vaktmästartjänst och vi fick en tjänstebostad i anslutning till kyrkan.

Under den påföljande sommaren ville diakonissan i Åkersberga, att jag skulle vikariera först för henne, men sedan även för den andra diakonissan. Jag tackade ja och fick bo i prästgården, vilket var en speciell upplevelse.

Under midsommarhelgen bad jag Gud om en särskild uppmuntran. Jag åkte till Kyrkligt centrum där diakonirummet fanns. Det var en mycket varm dag. När jag kom ut, mötte jag en av de gamla från hemmet. Hon var alldeles slut, så jag följde med henne hem, emedan hon sade:

- "Du kom direkt som en räddande Ängel från himlen."

Så fick jag läsa ett Guds ord för henne. Ja, underliga äro Herrens vägar och underbara.

Under mitt vikariat fick jag vara med om en hel del. På Solhem fick jag läsa ur Bibeln och besöka många kära vänner. Det var en berikande tid.

Därefter åkte jag hem till Filipstad, där jag fått en tjänst som speciallärare. Denna tjänst ledde därefter, genom Guds ledning, till en tjänst som vikarielärare. Vid sidan av dessa tjänster var jag även föreståndare för söndagsskolan i församlingen.

När Pastor Kjell Björk slutat sin tjänst fick jag under en tid tala på förmiddagsmötena. Jag fick även följa med missionspastorn ut på fängelser och vittna där.

I Filipstad hade vi ett ekumeniskt samarbete. Under en ekumenisk Gudstjänst fick jag tala i stadskyrkan. Det var en särskild upplevelse, då min man och jag efteråt blev hembjudna till prästgården. Kyrkoherden hälsade mig välkommen åter.

Så fick jag tala i Baptistkyrkan på kvinnornas internationella bönedag 1980, Det var detta år min far dog.

Det hade fötts en längtan att på nytt få tjäna Gud på heltid. Genom pastorn, som kände en av ledarna i Örebro, rekommenderade hon mig att söka till Liljeholmens Bibelskola. Där hade man bett om 25 nya evangelister och nu fick jag bli en av dem.

Ett märkligt sammanträffande är att Paul Olin, som var rektor för denna bibelskola, tidigare hade varit min lärare på Grimslövs folkhögskola när jag var 18-19 år. Han hade överlämnat en premie till mig i form av boken "När Sverige kristnades" av Birger Nerman 1945.

Vi blev hembjudna till familjen Olins. Då fru Olin målade i porslin frågade hon mig, ifall jag ville välja en av hennes alster. På så vis har jag kvar ett minne från denna kurs på Liljeholmen, på ett särskilt vis. Jag valde ett vackert fat i vitt, rosa och grönt, som idag hänger på en vägg i sovrummet.

Därefter fick jag möjlighet att åka till Sommen för en provpredikan. Det ämne jag fick av Gud var ifrån Luk. 4:17-19:

*"Då räckte man åt Honom (Jesus) profeten Elias bok
och när Han öppnade boken fick Han se det ställe där det står skrivet:
Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig.
Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga,
till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda.
Ja, till att ge de förtryckta frihet och till att predika ett nådens år från Herren."*

Det var just detta som var Guds önskan för Sommen! Hösten 1980 hölls där ett välkomstmöte. Första tiden fick jag bo i en liten 1-rumslägenhet som församlingen ägde. Min man stannade kvar i Filipstad i väntan på en större bostad. Här gällde det bibelord som Herren gett mig vid min kallelse: *"Gå ut på gator och gränder!"* Min uppgift var att vinna människor för Gud. Jultidningar var redan tryckta då jultiden stundade, så jag beställde på en gång ett antal och gick därefter runt och besökte olika hem. Detta upplevde jag som en stor glädje. Min kallelse uppdrag var: *"Gå ut!"* Jag älskade alltid att gå olika ärenden dit jag skulle.

Efteråt har jag förstått att Gud hade lagt ner denna glädje hos mig. När jag var på dessa besök och hade framfört mitt ärende, visste jag inte vad mer jag skulle säga. Men strax kom deras frågor, frågor som inte alltid var lätta att svara på. Mitt inre fylldes alltid av en lättnad och glädje när jag fullgjort mitt uppdrag i samband med dessa hembesök.

Så är det alltid när jag ska tala på Herrens uppdrag. Många är de profeter som det står i Bibeln att Herren talat till på det vis. Ett exempel är profeten Jeremias upplevelse, när han nåddes av Guds kallelse till helig tjänst och som det står beskrivet i Jer. 1:6-9:

*"Men jag svarade: - Ack Herre! Se, jag förstår icke att tala, ty jag är för ung!
Då sade Herren till mig: - Säg icke; Jag är för ung, utan gå åstad vart jag än sänder dig
och tala vad jag än bjuder dig. Frukta icke för dem, ty jag är med dig och vill hjälpa dig.
Och Herren räckte ut sin hand och rörde vid min mun
och Herren sade till mig: - Se, jag lägger mina ord i din mun!"*

Herren har aldrig svikit någon som ställt sig till hans förfogande. När jag är förkrossad inför Herrens ansikte och har upplevt rening ifrån allt som är ett hinder, hör jag ofta Herrens ord:

"Vem skall jag sända och vem vill vara vår budbärare?"
Och jag vill säga likt profeten Jesaja, som det står i Jes. 6:8:

*"Se, här är jag. Sänd mig!
Då sade Herren: - Gå åstad och säg till detta folk..."*

I Sommen tjänade jag i Filadelfia-församlingen och på det enskilda välkomstmötet hade jag fått ett tema: *"En korsfäst Kristus."* Min bekännelse var: 1 Kor. 2:2, samt Gal. 6:14:

*"Ty jag hade beslutat mig för att, medan jag var bland er,
icke veta av något annat än Jesus Kristus och honom såsom korsfäst."*

"Men vad mig angår, så vare det fjärran ifrån mig att berömma mig av något annat än av vår Herres, Jesu Kristi kors, genom vilket världen för mig är korsfäst och jag för världen."

Filadelfia-församlingen hade ett nära samarbete med Elim-församlingen. Tidigare hade där bara varit en frikyrkoförsamling, men vid denna tid fanns det två. Samarbetet var mycket bra. Marianne Kjellgren hette evangelisten där och vi höll tältmöten och bönemöten tillsammans, kvällsmöte varje söndagskväll.

Eftersom jag blev frälst just i samband med ett tältmöte, var det en speciell upplevelse att få delta i dessa möten, som alltid samlade mycket folk också från närliggande platser. Jag förstod att tiden snart skulle vara inne för de två församlingarna att åter förenas. Då skulle det endast behövas en evangelist och Marianne hade ju varit där under lång tid det var naturligt att det var hon som blev församlingens pastor. Samgåendet skedde så, strax efter det att vi efter våra tre år i Sommen, flyttade därifrån och Herren bjöd oss att gå vidare enligt Ef. 2:10:

"Hans verk är vi, skapade i Jesus Kristus till goda gärningar, vilka Gud förut har berett, för att vi skulle vandra i dem."

Vi hade tiden före flytten bott i en fin 3-rumslägenhet och min man hade vikarierat på ett sjukhem nära Ralingsås. Tiden i Sommen var lärorik och det finns många fina minnen och upplevelser som har berikat mitt liv. Det är alltid många man saknar på ett alldeles särskilt sätt vid uppbrott: *"En gång är bara minnen kvar."*

Under dessa tre år hade vi också några möten i Boxholm, där jag fick tala bland annat vid kvinnornas Internationella bönedag. En annan gång talade jag vid samma tillställning, då i Sommen.

Men nu kallade andra uppgifter på oss, som sagt. Min man sökte efter ett nytt arbete och den dörr som öppnades för oss blev en skola, Älta skola i Älta, söder om Stockholm. Han fick tillträda sin tjänst på en gång när höstterminen började i augusti månad, ty den förre vaktmästaren hade dött.

Den första tiden bodde vi fortfarande kvar i Sommen, där vi var under helgerna och där jag fortsatte att tala. Så fick vi genom Guds oändliga nåd tag på en lägenhet i Tyresö, inte så lång ifrån Älta. En stor 3-4 rumslägenhet, där vi till dags datum har bott kvar. Lägenheten på femte våningen har vidunderlig utsikt åt två håll och vi har verkligen sett den som en Guds gåva.

Till det slutliga avskedsmötet i Sommen hade jag fått detta bibelord från Paulus 2 Tim. 4:7-8:

"Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp. Jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillredd åt mig och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på - den dagen - och icke åt mig allenast, utan åt alla som har älskat hans tillkommelse.

Det var Paulus testamente till den unge Timoteus. Jag upplevde en längtan att vi alla skulle kunna säga som Paulus när vårt jordeliv var slut. *"Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp. Jag har bevarat tron."*

Så lämnade vi då till sist Sommen bakom oss och vi vandrade vidare på den väg Gud ville leda oss på.

När min man åkte till anställningsintervjun, tog även jag med mina betyg och rekommendationer. Jag tänkte, att Gud kanske kunde ha en tjänst till mig. Och mycket riktigt, skoldirektören berättade för mig att det precis hade blivit en projektanställning ledig som elevassistent på 17 timmar i veckan! Eftersom jag var förberedd på detta blev allting klart på en gång. Det kom att bli en tjänst i fem olika skolor. Jag fick hjälpa elever i svenska och matematik. Det var intressanta år i Nacka kommun och jag stannade där tills jag gick i pension i mars 1992.

Lennart hade då redan varit pensionär i ett år. Vi tillhörde Filadelfiaförsamlingen i Stockholm, men vi hade inte engagerat oss i någon särskild uppgift. Strax efter min pension kom det ett upprop i brevlådan just för pensionärer, om man ville engagera sig i väntjänst. Man tänkte bilda en sådan förening i Tyresö, där man kunde ställa upp på sin fritid för att på något sätt kunna hjälpa någon eller några människor.

Lennart och jag valde att besöka de äldre på ett äldreboende i Tyresö centrum. Två dagar i veckan gick vi dit. De boende hade enkelrum och gemensam matsal. På den tiden fanns det fyra olika avdelningar på varje plan. Vi valde att komma till eftermiddagskaffet. Det passade då bra att baka bullar eller någon mjuk kaka att ta med. Då alla var samlade brukade vi fråga ifall någon eller några vill gå ut med dem. Det var en uppskattad och givande tid, där vi fick många fina kontakter. Denna vänförening var politiskt och religiöst obunden.

1993 inträffade en händelse som gjorde att jag började fråga Gud vad han egentligen ville med mitt liv. Det kändes som om något fattades. Gud talade då till mig om börens plats i en människas liv. Jag upplevde att jag skulle avskilja mig för bön någon gång i veckan. Jag hade hört Herren fråga om jag ville bli förbedjare. Då kom olika frågor och svar till mig, bland annat: *"Vad är en förbedjare?"* Gud talade till mig om att göra tisdagarna till bönedag.

Vid denna tid hölls en bönekonferens, där flera kyrkor var representerade, däribland Citykyrkan. Jesu lärjungar sade ju till Jesus: *"Herre, lär oss att*

bedja!" Då tänkte jag att det inte kunde vara fel att delta under konferensen. Under denna bönevecka fick jag kännedom om att Citykyrkan hade bön tre gånger på just tisdagen, klockan 10, 12 och 18. Det var ju denna dag som Gud hade visat mig, så vi gick till dessa möten min man och jag. Så småningom förstod vi att Gud hade en tjänst åt oss i den församlingen. Lennart fick en uppgift som vaktmästare. Jag blev med i en grupp som avskildes till förbönstjänst. Ingmar Helmner, som då var pastor i Citykyrkan, kopierade allt det jag fått av Gud, det jag skrivit ner angående förbönstjänsten, och kopiorna delades ut till alla förbedjare.

På fredagarna hölls bön med nattvard. Då fick vi på ett särskilt sätt bedja för var och en som tagit emot nattvarden.

Runt 1995 upplevde jag en längtan att tjäna Gud på ett nytt sätt, men visste inte vad Gud ville. Jag hade ju gått en ettårig församlingssystemkurs på Mariannelunds folkhögskola. Efter en samling för daglediga föll jag i gråt och gick till pastor Helmner och berättade om min längtan, men att jag inte visste vad Gud ville. Spontant sade pastorn då att jag skulle kontakta olika hem för äldre. Om vi var välkomna skulle han sjunga och jag vittna. Detta uppdrag står jag fortfarande i år 2010. Ps. 127:1 är det ord som jag fått just för detta uppdrag:

*"Om icke Herren bygger huset, så arbeta de fåfängt som bygger därpå.
Om Herren icke bevarar staden, så vakar vaktaren fåfängt."*

Jesus säger i Joh. 15:5:

*"Jag är vinträdet, ni är grenarna.
Om någon förbliver i mig och jag i honom, så bär han mycken frukt.
Ty, mig förutan kan ni intet göra."*

Vårt första äldreboendebesök var i april 1995. De snöade och var ett väldigt otrevligt väder. Pastor Ingemar och jag tog oss till detta hem i Rinkeby, norr om Stockholm. Inne på boendet var det varmt och välkomnande. Kaffeborden var alltid dukade. En kvinna som bodde på hemmet, var kristen. Jag fick veta att det var hon som hade en önskan att bjuda de andra inneboende på kaffe och en sångstund för att de på så sätt skulle kunna få ta del av Guds ord. Ef. 5:16 och 1 Joh. 1:1:

"Tag väl i akt vart lägligt tillfälle. Tiden är ond!"

*"Det vi hört, det vi med egna ögon har sett,
det vi skådade och med egna händer tog på, det förkunna vi.
Om livets ord tala vi."*

Med tiden blev det en stor grupp sångare, som ville vara med och att sjunga. Vi åkte buss och tunnelbana till det ena hemmet efter det andra, från norr till söder, väster till öster, i Stockholm. Jag hade en dragkärra med trettio stycken pärmar som innehöll trettio gamla, kända läsarsånger i varje. Dessa fraktade vi med till de olika hemmen. Till en början hjälpte min man mig. När han sedan inte orkade längre på grund av ryggvärk, var där andra som ställde upp. Vi möttes upp vid Citykyrkan på tisdagar kl. 10, då det var bön. Det passade oss bra att lägga terminsschemat just på tisdagar.

Så var det att kontakta olika hem. Många gånger hade församlingen medlemmar som bodde på sådana hem. Andra medlemmar arbetade på sjukhus eller andra sjukinrättningar och ibland fick vi tag i andra kontakter. Som regel var vi varmt välkomna. Många gånger åkte jag runt och frågade om vi fick sätta upp affischer. Jag tyckte alltid den första kontakten med personalen var viktig, då jag bland annat fick reda på var lokalerna låg och vilken teknisk hjälp vi kunde få. När jag förklarade att vi alla sjöng tillsammans och att alla var välkomna att sjunga med, så de ofta spontant att de tyckte det var en trevlig form. De som ville fick en pärm att sjunga ur, så att de skulle känna samhörighet med oss i gruppen. Detta skulle inte vara ett "uppträdande".

Många av de boende berättade om upplevelser från barndomen, eller andra situationer i livet och detta blev verkligen en öppen dörr. Herren säger i Upp. 3:8:

*"Jag känner dina gärningar.
Se, jag har låtit dig finna en öppen dörr som ingen kan tillsluta.
Ty, väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt ord och har icke förnekat mitt
namn!"*

Till en början sjöng vi varje vecka. Senare blev det varannan och det har alltid varit mycket uppskattat.

Året var 2004 då Gud talade till mig, att jag inte satsat något på evangelisation i Tyresö, trots att det var där jag bodde sedan över 10 år. Jag kände då en skuld till Tyresö. Efter att i lokalradion ha hört ett upprop från programledaren, att vi kristna var så tysta med vårt budskap, ringde jag upp radiokanalen. Programledaren undrade om vi kristna inte var intresserade att nå folk med vårt budskap. Han blev intresserad av att träffa mig och jag kände att jag först ville skriva till honom och presentera mig närmare och låta honom ta del av ett personligt vittnesbörd.

I Tyresö närradio finns det tillfälle för olika människor att få berätta om sitt liv. Jag åberopade programledarens tidigare upprop i radion och så fick jag vittna vid två tillfällen, den ena gången om mitt kristna liv och den andra

kallade jag: "Min barndoms jul." Varje berättelse sändes under tre veckor, med fyratimmars intervall. Rom. 11:29:

"Sina nådegåvor och sin kallelse kan Gud icke ångra."

Som jag förut nämnt hade jag skrivit ett traktat, som jag på nytt fick upptryckt för att dela ut, först och främst i det område jag nu bodde i. Texten i traktatet var hämtat från Jesu ord i Joh. 14:6:

*"Jag är vägen och sanningen och livet.
Ingen kommer till Fadern utom genom mig."*

När jag sedan delade ut traktaten, visade Gud mig att jag skulle följa upp detta genom att bedja speciellt för detta område. Det är min tro, att Gud vill, att vi alla skall vara Hans medhjälpare och vinna människor för Gud.

Jag hörde i radion hur man försöker vinna medlemmar till olika partier genom "okonventionella metoder", men Gud har befallt oss "att gå ut till människorna med ett kärlekens budskap". Joh. 3:16-17:

*"Så älskade Gud världen, att Han utgav sin enfödde son,
på det att var och en som tror på Honom... skall hava ett evigt liv.
Ty, icke sände Gud sin son i världen för att döma världen,
Utan för att världen skulle bli frälst genom Honom."*

Redan som sjuåring upplevde jag ett tilltal om evighetens längd, som aldrig, ALDRIG, skulle taga slut. Vid den tanken gick jag till min mor och sade att jag inte ville dö.

När jag sedan blev en kristen, förstod jag att om jag var kristen så skulle mitt liv innebära en evighet med Jesus Kristus. Ty Jesus sade till sina lärjungar i sitt avskedstal i Joh. 14:1-3:

*"Edra hjärtan var icke oroliga. Tro på Gud, tro ock på mig.
I min Faders hus finns många boningar...
Och om jag än går bort, så skall jag dock komma igen och taga er till mig.
Ty, jag vill, att där jag är, där skall också ni vara."*

Vidare står i Pred. 3:11 följande:

"Så har Gud ock lagt evigheten i människors hjärtan."

Eftersom Rut Norrman från Tyresö väntjänst visste att jag ledde sångstunder i Stockholm, ringde hon mig en dag och frågade om jag kunde hjälpa dem med ett hem i Skarpäng, där ingen sjöng. Jag kände till en pianist och några sångare, vilka var villiga att hjälpa till. Så sedan dess är vi en

grupp här ifrån Tyresö som sjunger regelbundet, bland annat på ett nybyggt hem, "Krusmyntan" i Tyresö. Så nu flyttades de äldre från Tyresö bildligt talat "hem igen". På detta hem har vi sedan sjungit var fjärde vecka med uppehåll för jul och sommar och dessa tillfällen har alltid varit uppskattade.

Vi fortsatte att sjunga i båda dessa sånggrupper jag nämnt fram till 2007, då jag upplevde att vi skulle satsa endast i Tyresö. Det var krafterna, som började sina och som gjorde att jag inte orkade åka runt längre. Så därefter samlades alla pärmarna på en hylla i "Krusmyntan". Det är skönt att veta, att när den dagen kommer då krafterna inte tillåter, att verket är Herrens. Som det står i 1 Tess. 5:24:

"Trofast är han som kallar er, han skall ock utföra sitt verk."

Under dessa år, då vi fått sjunga och vittna om Kristi kärlek och nåd, har där varit många gripande stunder. Många minnen finns kvar.

På ett servicehus fick vi först sjunga på en öppen samlingsplats, kallad "Lustgården". Vi sjöng vid kaffeserveringen som var efter varje middag.

Så fanns det en särskild demensavdelning på ett hem på Södermalm. Vid förfrågan om vi fick komma dit, var den ansvarige mycket positiv och hon sade:

- "Jag skall fråga chefen ifall vi får bjuda på extra kaffe den dagen och göra det särskilt trevligt för de inneboende där".

Så bestämdes det att vi fick komma och vilken glädje och uppskattning där var. Personalen hade bakat, de hade städat upp en lokal som inte användes så ofta. De hade dukat festbord med vita linnedukar och fina kaffekoppar med servetter till. För min egen del upplevde jag hur tårarna bara rann från mina ögon, när jag så glädjen hos dem som samlats. De klappade i händerna och de dirigerade sångerna där de satt. Där var de som tidigare i sina liv spelat och sjungit i kör och många blev påmind om ljusa minnen. När de anhöriga kom på besök, uttalade även de sin stora glädje för det som de fick se och höra. Det var i sanning för oss, något man aldrig glömmer. Jesus säger i Matt. 25:40:

*"Sannerligen säger jag er:
Vadhelst ni har gjort mot en av dessa mina minsta bröder och systrar,
det har ni gjort mot mig!"*

Detta är bara ett exempel på vad vi fick vara med om vid olika sångstunder. Ja, det finns oräkneliga, men just detta tillfälle grep oss alla oerhört.

När vi lägger vandringsstaven, när vi fullgjort vårt uppdrag, väljer Gud ut andra för att fortsätta Hans verk. Som det står i Luk. 17:10:

*"När ni har gjort allt som har blivit er befallt, då skall ni säga:
Vi är blott ringa tjänare. Vi har endast gjort vad vi var pliktiga att göra!"*

Olika minnen och upplevelser, som är dyrbara tillfällen som endast Gud kan ge oss.

Alltsedan jag var evangelist i Sommen har jag haft kontakt med Marianne Kjellgren. År 2001 ringde hon upp mig och inbjöd mig att komma ner och tala en helg.

Under lördagskvällen talade jag om hur Gud hade öppnat nya dörrar för evangelium. I 1 Kor. 16:9 talar Paulus följande ord:

"En dörr till stor och fruktbarande verksamhet hade öppnats för mig."

Marianne ville denna kväll att jag skulle tala om vad Gud hade gjort i mitt liv sedan sist och jag vittnade om sångstunderna på hemmen och om Guds trofasthet, som det står om i 1 Tess. 5:24:

"Trofast är han som kallar er. Han skall också utföra sitt verk."

Jag fick ge en uppmaning, enligt Jesu ord till sina lärjungar i Joh. 4:34-37:

*"Ni säger ju, att det ännu är fyra månader innan skördetiden kommer.
Men se, jag säger er: Lyft upp era ögon och se på fälten, hur de har vitnat till skörd.
Redan nu får den som skördar uppbära sin lön och samla in frukt till evigt liv.
Så kan den som sår och den som skördar tillsammans glädja sig.
Ty här sannas det order, att en är det som sår och en annan den som skördar."*

Under förmiddagsmötet dagen därpå, talade jag över en text, som Gud gjort levande för mig, nämligen 1 Joh. 5:4-5:

*"Ty allt som är fött av Gud, det övervinner världen
och detta är den seger, som övervunnit världen - vår tro."
Vilken annan kan övervinna världen, än den som tror att Jesus är Guds Son."*

Ett annat bibelord som talar om Guds bevarande i tro finner man i 1 Pter. 1:5-9:

*"Ni som med Guds makt blivit genom tron bevarade till en frälsning,
som är beredd för att uppenbaras i den yttersta tiden.
Därför må ni fröjda er, om ni också nu en liten tid, där så måste ske,
lider bedrövelser under allahanda prövningar.
För att, om er tro behåller provet...
vilket är mycket mer värt än guld, som förgås,
Men som dock genom eld bliver beprövat...
Detta må befinnas lända er till pris, härlighet och ära vid Jesu Kristi uppståndelse.
Honom älskar ni utan att ha sett Honom och fastän ni ännu icke ser Honom, tron I dock på
Honom och fröjdar er över Honom med utesäglig och härlig glädje,
då ni nu är på väg att vinna det som är målet för er tro, nämligen själens frälsning."*

Vi hade en underbar stund inför Herrens ansikte. Där var kära som jag fick återse efter flera år, men där fanns också dem som jag saknade, då deras platser stod tomma. Där fanns även dem som jag skulle få se en sista gång. *"Mötas och skiljas är livets gång – Skiljas och mötas är hoppets sång."*

Så var det tisdagssamlingen, som jag på ett särskilt sätt såg fram emot. Det var med både spänning och förväntan. Spänning låg i att se vilka det var som skulle komma och vad Gud, genom sin Ande och sitt ord, ville utforma. Förväntan låg i vad Gud skulle få uträtta i människors hjärtan. Skulle det ord, som Gud givit mig, tas emot och: *"Verka vad till Gud har sänt ut det"*. Herren säger i Jes. 55:10-11.

*"Ty likasom regnet och snön faller ifrån himmelen och inte vänder tillbaka dit igen,
förrän det har vattnat jorden och gjort den fruktsam och bärande,
så att den ger säd till att så och bröd till att äta,
så skall det också vara med ordet som utgår från min mun.
Det skall inte vända tillbaka till mig fåfängt,
utan att ha verkat vad jag vill och utfört det som jag hade sänt ut det till."*

Jag hade fått som överskrift:

*Vid korset finns rum för mig!
Miljoner där stå, men plats finns ändå.
Vid korset finns rum för dig.*

Matt. Kap.8:20 och Luk. 2:7

"Människosonen har ingen plats där Han kan vila sitt huvud."

"Det fanns icke plats för dem i härbärgen."

Jesus föddes i ett stall. I sitt avskedstal säger han i Joh. 14:1-6:

*"Era hjärtan, var icke oroliga.
Tro på Gud, tro också på mig. I min Faders hus är många boningar.
Om så icke vore, skulle jag gå bort för att bereda er rum? ...
Jag skall komma igen och taga er till mig.
Ty, jag vill, att där jag är, där skall också ni vara.*

Låt oss i tanken vandra till Jesu kors. Vi ställer oss frågan: "Varför måste Jesus dö?" Bibeln svarar i Rom. 3:23:

"Alla har syndat och saknar härligheten från Gud."

Men, Gud älskade oss människor – Världen: "Så att Han utgav sin enfödde Son (som en gåva), för att var och en som tror på Honom, skall ha ett evigt liv.", som det står i Joh. 3:16-17.

Den förste som fick uppleva Jesu frälsande nåd vid korset, var en av ogärningsmännen som hängde vid Jesu ena sida. Han bekände inför Jesus: "Vi har dömts med all rätt, men denne man har intet ont gjort." Sedan sade han till Jesus: "Tänk på mig, när du kommer i ditt rike."...Jesus svarade honom: "Sannerligen säger jag dig idag; idag skall du vara med mig i paradiset."

Vid Jesu kors finns förlåtelse från all synd. Där blir jag försonad med Gud. Där får jag ett rent hjärta. Jesus säger i sin bergspredikan i Matt. 6:8:

"Saliga är de renhjärtade, ty de skall få se Gud."

Joh. 3:3, Upp. 21:27 och 1 Joh. 29:

*"Vi skall få se Honom, sådan Han är och var
och en som har detta hopp till Honom, han renar sig likasom Han är ren."*

*"Inget orent skall någonsin komma dit in...
allenast de som är skrivna i Livets bok, i Lammets bok."*

*"När Johannes döparen såg Jesus nalkas, då sade han:
- Se, Guds Lamm, som borttager världens synd!"*

*Vid korset finns rum för mig!
Miljoner där stå, men plats finns ändå.
Vid korset finns rum för dig.*

Luk 23:27-28:

*"En stor folkskara följde med och kvinnor, som sörjde och klagade över Honom.
Jesus vände sig om och sade: - Gråt inte över mig, gråt över er själva och era barn!"*

En egen upplevelse jag hade när jag en dag satt i kyrkan vid påsktiden och hörde påskens budskap. Då grät också jag över det människor gjorde mot Jesus. Tills också jag förstod, att det var MIN synd som Jesus tog på sig, när han dog på korset. Det var för min, för hela mänsklighetens skuld, som Jesus i Joh. 19:30 utropade: *"Det är fullbordat!"* Hebr. 10:20:

"Jesus har invigt en ny och levande väg till Gud."

I Hebr. 4:16 står det om en nådens tron:

*"Låt oss med frimodighet gå fram till nådens tron,
för att vi må få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid."*

Bibeln säger i 2 Kor. 6:2:

"Se, nu är den välbehagliga tiden. Se, nu är frälsningens dag!"

Ogärningsmannen på korset grep sitt tillfälle. Han fick höra orden från Jesu mun: *"I dag skall du få vara med mig i Paradiset!"* Vilket tillfälle, vilken nåd! Vid Jesu kors förenas generationer!

I Jesu översteprästerliga förbön i Joh. 17:21, beder Jesus:

"Jag beder, att alla må vara ett!"

Vid Jesu kors: *"När nu Jesus fick se sin moder och den lärjunge, som han älskade bredvid henne, sade han till sin moder: - Se, din son. Och till Johannes: - Se, din moder. Och från den stunden tog Johannes henne hem till sig."*

Vid Jesu kors blir vi ett: Unga och gamla, fattiga och rika, sjuka och friska. Där ger Jesus förlåtelse. Där får jag mottaga förlåtelse. Där förlåter jag andra.

Vad ser jag vid Jesu kors? En lidande frälsare, som ber för sina fiender. Luk. 23:34:

"Fader, förlåt dem! Ty, de vet icke vad de gör."

En Frälsare, som ger förlåtelse. En människoson, som har omsorg om sina närmaste: Vilken kärlek till den enskilde! Vilket förtroende Jesus gav till Johannes! Det talar till mig. Jesus är vårt föredöme. Jag vill utbrista med Paulus i 2 Kor. 5:14-15:

*"Ty Kristi kärlek tvingar oss, eftersom vi tänker så:
En har dött för alla, alltså har vi alla dött...
Han har dött för alla, på det att de som lever icke mer skall leva för sig själva,
utan för Honom, som har dött och uppstått för dem."*

Så fick jag berätta vidare för dem på samlingen, om sånggruppen, där vi var ute och sjöng. Eftersom det budskap, som jag fått till Sommen handlade om Jesu kors, fick jag berätta om just Långfredagen. Sånggruppen hade nämligen under flera år fått besöka ett hem på Odenplan i Stockholm, just på långfredagen. Det var nu en gripande upplevelse att få tala om ett kärlekens budskap till dem som var samlade denna tisdag. Det var en öppen lokal, där matserveringen låg intill. Det var en nåd att få tala om att Jesus dött för oss alla och att han lever idag.

Vid korset finns det rum för dig, vid korset finns det rum för mig!

Jesus sista ord på korset var, som sagt: *"Det är fullbordat!"* Vägen är öppen till Guds tron. Jesus har berett en plats åt oss.

Jag berättade i Sommen om min skolkamrat Sigbritt, som fick sjunga för sin far: *"Platsen är ledig vid mästartens sida; ledig för dig och för mig."* Hon fick sjunga det om och om igen." Han hade aldrig varit sjuk förr, men vid sextio års ålder drabbades han av cancer. Då var det tryggt att veta att: *"Platsen är ledig vid mästartens sida!"*

Eftersom jag skulle vittna om vår sånggrupp, ville jag också tala om att där kan vara både glädje och sorg i denna grupp.

Strax efter ett sommaruppehåll fick en av våra sångare, Margareta, hastigt flytta till det land som vi så ofta sjöng om. Under en promenad på landet fick hon en hjärtattack. Vi mottog beskedet med bestörtning och sorg. Vi hade avslutat med att äta tillsammans på restaurangen vid Tyresö slott och det var en underbar dag. Solen sken, kastanjerna blommade och vi upplevde verkligen att Guds nådesol lyste över oss.

Hennes man Bertil ville sedan att vi skulle sjunga på begravningen och vi valde en sång av Lydia Lithell, nämligen: *"Jag har hört om en stad ovan molnen"* där det står i texten om: *"den snövita dräkten."* En gripande stämning rådde över hela begravningen. *"Himlen hade blivit rikare, men jorden fattigare!"*

Margareta var en ädel, fin, kristen människa, som aldrig tänkte på sig själv i första hand. Jag tänker åter på Pauli ord i 2 Kor. 5:14-15:

*"Ty Kristi kärlek tvingar oss, eftersom vi så:
En har dött för alla och Han har dött för alla,
På det att de som leva icke mer må leva för sig själva,
Utän leva för Honom, som har dött och uppstått för dem."*

Det ordet stämde in på Margareta. Jag fick avsluta mitt budskap med orden, som någon sagt: *"Mötas och skiljas är livets gång, skiljas och mötas är hoppets sång."*

Efter det jag slutat att tala kom en syster från den andra församlingen (från tiden som evangelist i Sommen) fram till mig, kramade om mig och sade att hon aldrig skulle glömma detta tillfälle. Som det står i Jes. 55:11:

"Herrens ord skall icke återvända fåfängt utan att ha verkat vad jag vill och utföra det vartill jag sänt ut det."

En man, som alltid gick på dessa dagsamlingar, sade till mig vid kaffebordet att det han satte värde på vid min tid som evangelist i Sommen, var att jag alltid gjorde hembesök. Jag gjorde det i enighet med det bibelord jag ju tidigare fått: *"Gå ut!"* Så berättade han att hans fru nyligen hade fått hembud och han berättade fortsatt att hon gång på gång ville att han skulle läsa de verser som jag hade gett dem och som jag skrivit under min tid där. Slutligen tillade han en önskan om att jag snart skulle komma igen. Inte så långt efter fick jag så besked att även denne man fick sluta sina dagar här på jorden och min förhoppning är att vi skall få mötas en gång i härligheten, för evigt hemma hos Gud.

Tänk vad stort, när Gud bereder för oss dyrbara tillfällen. Ett tillfälle får man. Just det tillfället kommer aldrig tillbaka. Jag kan få ett nytt tillfälle, men tillfället som jag inte såg eller, som jag lät gå ifrån mig kommer aldrig tillbaka. Ack, hur många begråtna tillfällen det har varit i livet. Paulus uppmanar oss i Ef. 5:16:

"Tag väl i akt vart lägligt tillfälle, ty tiden är ond!"

Jag vill tacka Gud för nåden att få uppleva detta speciella tillfälle jag fick att åter få träffa alla kära vänner i Sommen.

Ett ord som jag ofta gett, speciellt till ungdomar, under det att jag bett med dem, är det som står i Ef. 2:10:

"Ty Hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, vilka Gud förut har berett, för att vi skall vandra i dem."

Jag blir påmind om pastor Odenmarks ord till mig när jag var i Ljungby: *"Glöm inte, syster, att i varje situation i livet kan man få ett Guds ord att vila på."* I Ps. 119:105 står det:

"Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig!"

Vilken skörd det skall bli av våra liv, det skall evighetens morgon uppvisa. När jag flyttade från Åkersberga till Sundbyberg 1967, fick jag ett bibelord av Stig Alkebratt, vid denna tid pastor i Täby. Ordet var från Gal. 6:9:

*"Låt oss icke förtröttas att göra vad gott är,
ty om vi icke uppgivas, så skall vi, när tiden är inne, få inbärja vår skörd."*

I vers 8 står ett allvarsord:

*"Den som sår i sitt kötts åker, han skall av köttet skörda förgängelse,
men den som sår i Andens åker, han skall av Anden skörda evigt liv."*

Vid ett tillfälle, när jag på nära håll upplevde hur hatet och våldet hade så stor makt över oss människor, fick jag under tårar skriva ner några verser under rubriken: "Sådd och skörd".

Det är så många gripande upplevelser som vi fått vara med om under dessa 15 år med sånggruppen, år då Gud har uppehållit oss med sin nåd och kraft.

En sång som jag vill nämna, lämnar sällan någon oberörd. Det är: "Barnatro." Den framkallar många minnen.

Sedan vår grupp lämnade sångstunderna på sjukhemmet i Skarpnäck, söder om Stockholm, fick jag av min brorson Carl-Johan - som är pastor i området - höra att man återupptagit dessa. Det står i Joh. 4:37:

"Ty här sannas det ordet, att en är den som sår och en annan den som skördar."

I föregående vers står det även:

"Så kan den som sår och den som skördar tillsammans glädja sig."

Under dessa 15 år har vi alltid upplevt hur Herren varit med oss och välsignat oss. Nästan alltid har solen trätt fram och vi har förnummit att Gud på ett särskilt sätt uppmuntrat oss. Jag vill här sluta berättelsen om hemmen med orden från 1 Tess. 5:24:

"Trofast är han som kallar er. Han skall också utföra sitt verk."

Under vår vandring här på jorden möter vi ibland det som tynger vårt sinne, bördor som vi inte tycker vi orkar bära. Då är det gott att veta att: "Gud är vår tillflykt och vår starkhet, en hjälp i nöden, väl beprövad."

Jag har under alla år fått pröva ordet där det står i Ps. 50:15:

"Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig och du skall prisas mig!"

För femtio år sedan, när två av mina barn samtidigt var på Helsingborgs lasarett, sökte jag Herren i min nöd. Då mötte han mig med verser på rim, gång på gång. Jag var som förlamad i min sorg, då det kom till mig: *"Tag pennan i hand och skriv ned det som kommer till dig."* Då började jag skriva och det är som sagt nu över femtio år sedan.

Så har Gud mött mig många gånger när jag gråtit och bitt till min himmelske fader.

Redan när jag kom till Ida Anderssons missionshem, Bidalite i Lundsbrunn, hade jag fått ett bibelord från Jer. 31:9:

"Under gråt skall de komma, men jag (Herren) skall leda dem där de gå bedjande fram."

Gud talar till oss på olika sätt. Ibland genom olika händelser i livet, då Han får oss att stanna upp. Herren talade till mig genom att hindra mig från att gå min egen väg. Jag har skrivit om det tidigare. Herren talade till mig genom sitt eget ord i Job. 38:11:

*"Här intill skall du komma, men icke vidare.
Här skall dina stolta böljor lägga sig."*

Jag vet jag tänkte, att ingen makt i världen skulle hindra mig från att gå den väg jag hade tänkt ut. Jag hade respekt för Gud, men jag frågade Honom inte vad Han ville med mitt liv.

När jag vid sjutton års ålder fick ryggs-kott var det många dörrar som stängdes för mig, men Gud hade en annan plan för mig, som jag skrivit om.

Eftersom Gud hade svarat på bön så många gånger förr, trodde jag och många med mig, att Gud skulle göra mig frisk. Men så fick jag ganska tidigt efter det att jag blivit frälst höra en predikan av en pastor från Örebromissionen, en helgad personlighet. Han talade över ordet som Paulus fick av Herren, då han tre gånger hade bitt att Gud skulle befria honom från *"en törntag i köttet"*, som Paulus själv uttryckte det. Han fortsätter i 2 Kor. 12:9-10:

*"Men Herren har sagt till mig: Min nåd är dig nog, ty kraften fullkomnas i svaghet.
Därför vill jag hellre med glädje berömma mig av min svaghet,
på det att Kristi kraft må komma och vila över mig...
Ty när jag är svag, då är jag stark."*

Då fick jag ett tilltal av Herren: "Min nåd är dig nog, ty min kraft skall fullkomnas i din svaghet." 1 Kor. 1:27-29:

*"Och det som i världen var svagt, det utvalde Gud...
för att Han skulle låta det starka komma på skam.
Och det som i världen var ringa och föraktat, det utvalde Gud...
Ja, det som ingenting var...
För att Han skulle göra det till intet, som någonting var.
Ty, Han vill icke, att något kött skulle kunna berömma sig inför Gud."*

Jag vill berömma mig av Guds uppehållande nåd: "Min nåd är dig nog!" Jag är tacksam till Gud, att jag fick nåd att välja Jesu väg, som också är korsets väg. Matt. 16:24-26:

"Om någon vill efterfölja mig, så försakar han sig själv och tager sitt kors på sig, så följer han mig. Ty den som vill bevara sitt liv, han skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall finna det. Och vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa giva till lösen för sin själ?"

Vid tjugoo års ålder blev detta ett livsavgörande val för mig. Jag minns att jag greps över den sången där texten löd så här:

*O, de år i synd jag slösat, kunde jag dem åter få.
Gåve jag mig helt åt Jesus, skulle jag Hans vägar gå.*

I en annan sång sjöng man:

*O, hur stort att Jesus fann mig. O, hur stort att vara Hans.
Vilan vid Hans ömma hjärta övergår all jordisk glans.*

Jag vill än en gång utropa med profeten Jeremia i kapitel 20, vers 7:

*"Du Herre, övertalade mig och jag lät mig övertalas
Du grep mig och blev mig övermäktig."*

I 2 Kor. 5:17 och 1 Petr. 1:23 står det:

*"Alltså, om någon är i Kristus, så har han en ny skapelse.
Det gamla är förgånget. Se, något nytt har kommit."*

*"Ni som är födda på nytt...
genom Guds levande ord, som förbliver."*

En andlig födelse, det blir en förvandling för hela människan, till både ande, själ och kropp.

Jag såg allt på ett nytt sätt. Skönheten i naturen upplevde jag på ett helt annat sätt. Jag hörde skillnaden på djup andlig sång och på ytligt framförande. Jag såg människorna på ett nytt sätt. Jag fylldes av kärlek och medlidande med dem på ett nytt sätt. Det var en kärlekens heliga eld som tänts genom den helige Andes kraft.

När jag vid denna tid var i Västergötland och där var vittnesbördskvällar, kom en äldre man fram till mig och lyckönskade mig för att jag valt att följa Jesus i unga år. Självt berättade han, under gråt, att Gud fick fostra honom hårt, innan han slutligen böjde sig. Han hade förlorat sitt ena ben. Jag kom då att tänka på ordet i Jes. 55:3:

"Böj era öron hit och kom till mig. Hör, så får er själ leva!"

Det är Herren som talar. 1 Petr. 3:12:

"Herrens ögon är vända till de rättfärdiga och Hans öron till deras bön."

Jag vill höra när Herren talar och likt Samuel svara: "Tala Herre, din tjänarinna hör!"

Med dessa rader slutar jag mitt vittnesbörd, vad jag i stort fått vara med om sedan den dagen i augusti 1947, då jag fick överlämna mitt liv helt i Guds hand. Jag har valt ut några verser som Gud har givit mig i olika situationer i livet. Min önskan är att något av det jag skrivit kan få bli till välsignelse för den som läser detta.

Tyresö den 9 mars 2010

Gunborg Carlsson (född Rapp)

